

АНДРІЙ БАБІНЕЦЬ НЕСКОРЕНІ

ХУДОЖНЬО-ДОКУМЕНТАЛЬНИЙ НАРИС

До цього часу в Рівному поїздилися Володя Тормошев і Сергій Захарчук. Їх також вирішено було відправити у партизанський загін Д. М. медведева, провести хлопців доручили Йорі Вершиніну.

...на віддалені, на на око, жовтою... вилучено... люди, сеснані, шланг, які сподіялися в пущах, на... до свого перою машин, що виїхали у пошук... жарту, там від несемічного брзми модою коринням... розробили розповантні фігури у таїт люди, дзвінка... на тина, динши до замінного полотна, терес... цього перемалпули, незабаром і Л.СОК, тило, Пачсо... то і вшні немає.

— халыт! — рсонув у скронях ворожий окрик, думка в юном стриюнула у свідомість. німці, тир... врізнобіч. автоматні сигнали роі смертоносних... наводотіт, ті шалено брїнали, свистіла над го... ловами, по сторонах, Вершинні встиг сховатися в зарослих лісу, а Володимир та Сергій, ще довго пригинаючись і надриваючи вальне дилання, опий... ланне не оглядаючись.

Полі, сіре крило світанку уже закінчувало роз... Ганяні пчани сутинки, добуралися до тютьковичів, оддерті, згорьобані, змучені до краю заишли до... обина. У той гостросюжетний ранок Василь ще не знав, що пізніше і він попроує перейти до партизанського загону, також нарветься на фашистську засаду.

Уоинко зустрівся з Новаком, Розповів про невдачу, було вирішено повернути обох в тощ, а потім в млин, Тормошеву і Захарчуку доручили зайнятися розвідкою і заготовити трохи продуктів для підпільників Рівного.

Пізнше в. п. Уоинко инсав: «Завдання вони виконали, але одного разу чомусь затримались у селі млин, і в строк не з'явилась у місто, виявилось, що за ними слідкували місцеві бандерівці, і вдень шти було неможливо. Вони вирішили ткати вночі». В ту трагічну ніч сокарники з місцевої управи таки вислідили Володимира Тормошева, накинулись, як злі вовки, на свою здооач, завели в покинуту хату, де жили колись євреї, катували винахідливо, не гірше своїх хазяїв-гестапівців. Допитувалися: де його напарник? Ато послав в млин? яке завдання?

Гького не виказав підпільник.

З хати витягли Тормошева напівживого. Залишився кривавий слід аж до дерев'яного моста, що навпроти млина. Не заула кати прихонити з собою и соломи.

...Східний вітер задував вогнище. Ніяк, здавалось, не дотів смерті сержанта. А може це живучий подих, з далекого, рідного Алтаю захищав його молодість? Шаленіючи від люти, роздували вогонь оандити. Дужим смолоскипом він рангом запалав, як факел короткого, але нетліючого життя Тормошева. Живцем спалили радіозв'язківця Радянської Армії Володимира Івановича Тормошева.

Старий Бавулч бачив, як горів міст, де спалили Тормошева. Від тіла мученика не залишилося майже нічого. Бавулч та ще кілька іллінців не пооберлися і зібрали останки Володимира, обгорілі часоти, пряжку і поховали все це на іллінському кладовищі, і понині ця могила є на кладовищі, одиноко притулившись на самому краю місця вічного спочинку. Саме в цьому селі обірвалося життя алтайського хлопця.

Сергію Захарчуку пощастило більше. Він ще кілька місяців поневірявся по різних господарствах. Але найнадійніший притулок був таки у родині Гає. Григорій Гає допомагав підпільникам, як пригадує його дочка Раїса Григорівна, до них часто приходила вчителька чорнява, кругловида. У розмовах брав участь і Сергій. Батько іноді возив вчительку до Рівного. А одного разу привіз звідти двох військовополонених. Переодягнув їх вдома, і вони пішли далі. Запитання дітей Григорій обривав коротко:

— Не патякайте лишнього. Це не ваше діло.

7 січня 1944 року став для сім'ї, що біля шосе Київ—Чоп, не святом Різдва Христового, а днем, коли люди понесли свій важкий хрест у далекі чужі краї. Фашисти оточили Чомахів і погнали більше сорока дорослих чоловіків у рабство. В число цих нещасних потрапили й Сергій Захарчук та Григорій Гає. Старі люди розказували, що полонених везли на вантажівках. В одній з автомашин бранці кинулись на фашиста і задушили його, але іншого вартового не вдалося зм'ягти. Почалася стрілянина. Колона зупинилась: полонені кинулись врозтіч. Окремих з них догнали фашисти. Деяким вдалося втекти, а деяких навки зупинив смертоносний свинець.

Це підтвердив і Сергій Сергійович Симчук: «Справді, Серьожа був з нами. Тоді забрали гітлерівці, крім мене, ще й мого батька Сергія Савовича і двох його братів. Сергій тримався дещо осторонь. Він ходив трохи у розвалочку. Говорив українською, але, як мені здалося, зі східним наріччям. Сергій не радив тікати, бо фашисти були добре озброєні. Як я потім вияснилось, він був правий».

(Продовження. Поч. в № 18—21).